Kate Winslet och Leonardo DiCaprio i *Revoulutionary Road*

Revolutionary Road

Originaltitel Revolutionary Road
Svensk titel Revolutionary Road
Regi Sam Mendes
Producent John N Hart, Scott Rudin, Sam Mendes, Bobby Cohen
Manus Justin Haythe
Foto Roger Deakins
Roller Leeonardo DiCaprio, Kate Winslet, Kathy Bates, Michael Shannon, Kathryn Hahn, David Harbour, Dylan Baker, Richard Easton m fl
USA, Storbritannien 2008
Längd i tid 1 tim 59 min
Censur tillåten från 7 år
Distributör United International Pictures AB (UIP)

Jag vet inte hur många filmer jag sett om medelklassneurosen i förorten. Inte minst Hollywood har ältat temat i decennier. Det måste vara ett nationellt trauma detta, med denna missanpassade medelklass med sina tråkiga liv och trista jobb och hemmafruar som suktar efter lite nya kickar i tillvaron.

I *Revolutionary Road* är det 50-tal, paret Frank och April Wheeler har två barn (den optimala medelklassnormen) och bor i en fin villa i Connecticut. Frank pendlar till New York och ett kontorsjobb som han avskyr, och Aprils skådespelardrömmar går i kras. De har varit gifta i sju år, och alla som sett Billy Wilder-filmen *The Seven Year Itch* vet vad det innebär: slentrian, uttråkning, oro i blodet.

Mycket riktigt: Frank vänstrar med en sekreterare och April drömmer om ett nytt liv – i Paris, där Frank haft kul som soldat efter kriget.

Grannarna blir närmast chockskadade inför beskedet att paret Wheeler ska flytta till Paris, ser det som en både personlig och nationell förolämpning; vad är det för fel på USA och duger inte vi? Men komplikationer tillstöter, Frank erbjuds ett mer välavlönat jobb, och April blir gravid.

Mer ska inte sägas om en rätt förväntad handling, som länge släpar sig fram i lusigt tempo, och där paret Wheelers grannar utstrålar tråkig medelklasschablon lång väg. För att få lite fart på ruljangsen har man skrivit in en knäppgök på permis från psyket som dyker upp några gånger och säger förgripligheter.

Filmen räddas hjälpligt av Kate Winslett som April, hon har ett helt fantastiskt ansikte, till synes lite slätstruket och vanligt, men det kan uttrycka allt utan ord, och när hon kommer loss på allvar är det med ett tryck som kan blåsa ut väggar. Även Leonardo Di Caprio får några chanser till dramatiska utspel, då visar han vad han kan, men i stort sett förblir han en träbock utan liv och – tycks det – regi.

Revolutionary Road lägger inte ett tum till en uttjatad genre. Den känns långa stycken som en filmatiserad pjäs (fast den bygger på en roman) som aldrig skulle sättas upp på en teater med konstnärligt omdöme. Lars Norén light.

Gunder Andersson